

Arrest

nr. 250 001 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 3 oktober 2016 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde dat zijn vader een legerofficier was en dat zijn familie na bedreigingen van de Taliban besloot om te verhuizen naar de Iraanse stad Shiraz. Verzoeker was toen acht jaar oud. Na twee jaar verliet verzoekers vader Iran. Hij was van plan om werk te zoeken in het buitenland en verzoeker en zijn gezin te laten overkomen maar zij hebben nooit nog iets van hem vernomen. In 2016, toen verzoeker 17 jaar oud was, verliet hij Iran omwille van de onzekere situatie als illegale Afghaan in Iran.

Op 23 maart 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn herkomst uit Afghanistan, noch aan zijn verklaringen inzake zijn ononderbroken verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Op 7 september 2018 weigerde ook de Raad, bij arrest met nummer 209 010, verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 17 september 2019 dient verzoeker huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming in waarbij hij vasthoudt aan zijn verklaringen betreffende zijn geboorte te Samarkhel (district Behsud, provincie Nangarhar, Afghanistan), zijn lange verblijf als Afghaans vluchteling in Iran en zijn verklaringen inzake zijn illegale verblijfsstatus in Iran. Hij wijst tevens op de slechte behandeling van Afghanen in Iran door burgers en politie. Verzoeker verklaart verder dat hij reeds op één- of tweejarige leeftijd naar Iran trok en dat hij in 1390 (Gregoriaanse kalender 21 maart 2011 – 19 maart 2012) gedurende drie maanden terugkeerde naar Samarkhel. Daarnaast geeft hij aan dat F. S. zijn zus is en zet uiteen dat zijn problemen in Iran te maken hebben met zijn zus en schoonbroer. Betreffende Afghanistan geeft verzoeker aan dat zijn oom J. omstreeks oktober 2019 ruzie kreeg met zijn neven inzake een erfenis betreffende een terrein. Verzoekers neven hebben zijn oom in dit conflict geslagen. Verzoeker vreest dat hij in Afghanistan zal worden gevisieerd (geslagen) door zijn familie omwille van deze erfeniskwestie, omdat dit volgens zijn verklaringen traditie is. Ter staving van huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker de volgende documenten voor: zijn taskara, uitgegeven op 12 qaws 1390 (Gregoriaanse kalender (3 december 2011), kopieën van de taskara's van zijn vader en moeder, kopieën van de taskara van zijn oom J., een medisch voorschrift en een bewijs van het neerleggen van een klacht, kopieën van de amayeshkaarten van zijn zeven halfbroers en -zussen, kopieën van diverse Iraanse administratieve documenten, zes pagina's met familiefoto's uit Iran en een enveloppe uit Afghanistan.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk

groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die

de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, betoogt verzoeker dat hij overtuigende elementen heeft aangebracht en documenten heeft neergelegd, en dat een grondiger onderzoek diende te gebeuren.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze benadrukt dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming "door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen betreffende uw herkomst uit Afghanistan, noch aan uw verklaringen inzake uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling." en stelt: "U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In uw beroep bij de RvV stelde u dat u wel degelijk vrijwel uw hele leven als Afghaanse vluchteling in Iran heeft doorgebracht. In het arrest van 7 september 2018 volgde de RvV de motivering van het CGVS en besloot hij tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende geen cassatieberoep aan."

Het middel is dan onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming. Immers, gelet op voormeld arrest van de Raad, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan hiertegen geen beroepsmogelijkheden meer open.

De Raad benadrukt in dit kader tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een

later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker bijgebrachte documenten en op gedetailleerde wijze heeft uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard.

De commissaris-generaal stelt vooreerst op pertinente wijze vast dat de verzoekers verklaringen die hij aflegt in het kader van zijn huidige verzoek en die volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk zijn geboorte te Samarkhel en zijn lang verblijf als Afghaans vluchteling in Iran, niets veranderen aan de vaststelling dat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig bevonden werden. De commissaris-generaal wijst er verder op goede gronden op dat de nieuw voorgelegde documenten waarmee verzoeker zijn verklaringen inzake zijn langdurig verblijf in Iran opnieuw tracht te staven, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet zomaar kunnen herstellen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift luchtig aangeeft dat wat betreft de geloofwaardigheid, het weinig zin heeft dat de commissaris-generaal telkens verwijst naar verklaringen waarvan verzoeker zelf aangeeft dat deze gelogen zijn en het dus aan de commissaris-generaal is om de huidige verklaringen van verzoeker te onderzoeken, benadrukt de Raad dat op iemand die internationale bescherming vraagt, de verplichting rust om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van waarheidsgetrouwe informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij van meet af aan correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt. Verzoeker lijkt hieraan voorbij te gaan. Hoewel het gegeven dat leugenachtige verklaringen werden afgelegd op zich niet belet dat het verzoek verder wordt onderzocht, kan een poging om de asielinstanties te misleiden niet worden geminimaliseerd. Dat hij gelogen heeft omdat hij geluisterd heeft naar anderen die destijds wel een positieve beslissing hebben gekregen, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, kan geen verschuiving bieden. De Raad verduidelijkt nog, wat voormelde en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing betreft, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze inderdaad een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

De commissaris-generaal stelt tevens vast dat in Afghanistan en in Iran een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Hij verwijst hierbij naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat een onderzoek werd gevoerd. Verzoeker kan zich thans niet redden door voor te houden dat een onderzoek naar de authenticiteit van de documenten ontbeert. Hij slaagt er met zijn algemeen betoog niet in de gegronde motieven met verwijzing naar bronnen aan het wankelen brengen, laat staan dat hij het tegendeel aantoon. Wat de neergelegde foto's betreft, gaat verzoeker voorbij aan het motiefonderdeel waarin de commissaris-generaal aangeeft: "Zelfs al werden deze foto's inderdaad in Iran genomen, dan nog betreft het momentopnames die hoogstens kunnen aantonen dat u eens in Iran bent geweest. De documenten bieden bijgevolg geen steun voor uw bewering als Afghaans vluchteling het grootste deel van uw leven in Iran te hebben doorgebracht.", hetgeen dan ook staande blijft. De e-mail van 24 juni 2020 – waarin wordt aangegeven niet te kunnen ingaan op het verzoek om verzoeker te helpen om zijn registratie als vluchteling in Iran te bevestigen – waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, brengt evenmin soelaas.

Betreffende de aangehaalde problemen met zijn oom J. komt verzoeker niet verder dan het summier herhalen van zijn verklaringen en te verwijzen naar en te citeren uit rapporten waarbij hij aangeeft de context van erfenissen in de Afghaanse cultuur te willen schetsen. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat echter niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst

werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker slaagt er dan ook op dit punt evenmin in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift meermaals aanvoert dat hij diende te worden gehoord door de commissaris-generaal, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst er nog op dat als verzoeker van mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Waar verzoeker voorhoudt dat het horen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende was daar hij niet werd geconfronteerd met de vaststellingen van de commissaris-generaal, wijst de Raad er nog op dat verzoeker door middel van onderhavige procedure de mogelijkheid heeft benut zijn grieven voor te leggen. Verzoeker blijft ook thans in gebreke aan te tonen welke elementen hij niet heeft kunnen voorleggen die de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen.

De Raad besluit dat in weerwil van wat verzoeker lijkt voor te houden, er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door hem aangevoerde elementen en neergelegde documenten, en voldoende onderzoek werd gevoerd. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat hij het tegendeel aantoonde. De overige motieven laat verzoeker ongemoeid zodat deze staande blijven.

4.2. Waar verzoeker verwijst naar het rapport van 30 augustus 2018 van het UNCHR en betoogt dat dit rapport stelt dat Kabul geen intern vluchtalternatief biedt, stelt de Raad vast dat in casu de commissaris-generaal geen intern vestigingsalternatief voorstelt in Kabul. Verzoekers betoog in die zin is derhalve niet dienend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker blijft in gebreke.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 oktober 2020, voert verzoekende partij aan dat zij bijkomende documenten neerlegt betreffende een gesprek met haar zus en schoonbroer, waaruit blijkt dat zij dezelfde taal spreken, zowel Pashtu als Dari. Verzoekende partij wijst erop dat de mogelijkheid om nieuwe elementen in te dienen volledig wordt uitgehold wanneer geen verder onderzoek en gehoor plaatsvinden. Verzoekende partij stelt nog dat zij wel een DNA-onderzoek wilde uitvoeren, maar dat dit helaas door de covid-19 pandemie niet gelukt is.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder opgeworpen argumenten en het formuleren van algemene beweringen, doch ze gaat niet in op, minstens laat ze na pertinente opmerkingen te formuleren die de grond in de beschikking van 6 oktober 2020 in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. Waar verzoekende partij op algemene wijze opmerkt dat de mogelijkheid om nieuwe elementen in te dienen volledig wordt uitgehold wanneer geen verder onderzoek en gehoor plaatsvinden, beperkt zij zich immers in wezen tot het herhalen van eerder in haar verzoekschrift aangehaalde argumentatie en kritiek, waarop reeds uitgebreid werd ingegaan en omstandig over wordt gemotiveerd in voormelde beschikking, waarbij het volgende wordt gesteld:

“Na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, betoogt verzoeker dat hij overtuigende elementen heeft aangebracht en documenten heeft neergelegd, en dat een grondiger onderzoek diende te gebeuren.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze benadrukt dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming “door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen betreffende uw herkomst uit Afghanistan, noch aan uw verklaringen inzake uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling.” en stelt: ‘U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In uw beroep bij de RvV stelde u dat u wel degelijk vrijwel uw hele leven als Afghaanse vluchteling in Iran heeft doorgebracht. In het arrest van 7 september 2018 volgde de RvV de motivering van het CGVS en besloot hij tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende geen cassatieberoep aan.”

Het middel is dan onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming. Immers, gelet op voormeld arrest van de Raad, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan hiertegen geen beroepsmogelijkheden meer open.

De Raad benadrukt in dit kader tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker bijgebrachte documenten en op gedetailleerde wijze heeft uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard.

De commissaris-generaal stelt vooreerst op pertinente wijze vast dat de verzoekers verklaringen die hij aflegt in het kader van zijn huidige verzoek en die volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk zijn geboorte te Samarkhel en zijn lang verblijf als Afghaans vluchteling in Iran, niets veranderen aan de vaststelling dat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig bevonden werden. De commissaris-generaal wijst er verder op goede gronden op dat de nieuw voorgelegde documenten waarmee verzoeker zijn verklaringen inzake zijn langdurig verblijf in Iran opnieuw tracht te staven, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet zomaar kunnen herstellen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift luchtig aangeeft dat wat betreft de geloofwaardigheid, het weinig zin heeft dat de commissaris-generaal telkens verwijst naar verklaringen waarvan verzoeker zelf aangeeft dat deze gelogen zijn en het dus aan de commissaris-generaal is om de huidige verklaringen van verzoeker te onderzoeken, benadrukt de Raad dat op iemand die internationale bescherming vraagt, de verplichting rust om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van waarheidsgetrouwe informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij van meet af aan correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt. Verzoeker lijkt hieraan voorbij te gaan. Hoewel het gegeven dat leugenachtige verklaringen werden afgelegd op zich niet belet dat het verzoek verder wordt onderzocht, kan een poging om de asielinstanties te misleiden niet worden geminimaliseerd. Dat hij gelogen heeft omdat hij geluisterd heeft naar anderen die destijds wel een positieve beslissing hebben gekregen, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, kan geen verschuiving bieden. De Raad verduidelijkt nog, wat voormelde en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing betreft, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze inderdaad een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

De commissaris-generaal stelt tevens vast dat in Afghanistan en in Iran een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Hij verwijst hierbij naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat een onderzoek werd gevoerd. Verzoeker kan zich thans niet redden door voor te houden dat een onderzoek naar de authenticiteit van de documenten ontbeert. Hij slaagt er met zijn algemeen betoog niet in de gegronde motieven met verwijzing naar bronnen aan het wankelen brengen, laat staan dat hij het tegendeel aantoonst. Wat de neergelegde foto's betreft, gaat verzoeker voorbij aan het motiefonderdeel waarin de commissaris-generaal aangeeft: “Zelfs al werden deze foto's inderdaad in Iran genomen, dan nog betreft het momentopnames die hoogstens kunnen aantonen dat u eens in Iran bent geweest. De documenten bieden bijgevolg geen steun voor uw bewering als Afghaans vluchteling het grootste deel van uw leven in Iran te hebben doorgebracht.”, hetgeen dan ook staande blijft. De e-mail van 24 juni 2020 – waarin wordt aangegeven niet te kunnen ingaan op het verzoek om

verzoeker te helpen om zijn registratie als vluchteling in Iran te bevestigen – waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, brengt evenmin soelaas.

Betreffende de aangehaalde problemen met zijn oom J. komt verzoeker niet verder dan het summier herhalen van zijn verklaringen en te verwijzen naar en te citeren uit rapporten waarbij hij aangeeft de context van erfenissen in de Afghaanse cultuur te willen schetsen. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat echter niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker slaagt er dan ook op dit punt evenmin in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift meermaals aanvoert dat hij diende te worden gehoord door de commissaris-generaal, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst er nog op dat als verzoeker van mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Waar verzoeker voorhoudt dat het horen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende was daar hij niet werd geconfronteerd met de vaststellingen van de commissaris-generaal, wijst de Raad er nog op dat verzoeker door middel van onderhavige procedure de mogelijkheid heeft benut zijn grieven voor te leggen. Verzoeker blijft ook thans in gebreke aan te tonen welke elementen hij niet heeft kunnen voorleggen die de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen.

De Raad besluit dat in weerwil van wat verzoeker lijkt voor te houden, er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door hem aangevoerde elementen en neergelegde documenten, en voldoende onderzoek werd gevoerd. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat hij het tegendeel aantoonst. De overige motieven laat verzoeker ongemoeid zodat deze staande blijven."

Verzoekende partij gaat hier ter zitting niet concreet op in en laat dan ook na hier een ander licht op te werpen.

4.4. De Raad herhaalt en beklemtoont vervolgens dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 209 010 van 7 september 2018 werd vastgesteld dat verzoekende partij haar vermeende regio van herkomst in Afghanistan niet aannemelijk maakt, noch aantoonst daadwerkelijk in Iran als Afghaanse vluchteling te hebben verbleven. Verzoekende partij biedt, zo oordeelde de Raad, middels haar bedrieglijke en ongeloofwaardige verklaringen, geen zicht op haar werkelijke verblijfsomstandigheden voor haar komst naar België.

Verzoekende partij brengt, zoals eerder in voormelde beschikking werd vastgesteld, bij haar huidige volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen bij die een ander licht

vermogen te werpen op voormelde beoordeling in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming gedaan.

Het ter terechtzitting per aanvullende nota bijgebrachte schrijven van een beëdigd vertaler-tolk die verklaart een gesprek te hebben gehad met verzoekende partij en S. F. en S. P., van wie verzoekende partij eerder aangaf dat het om respectievelijk haar zus en schoonbroer gaat, dat dit gesprek een paar uur duurde en over de situatie en problematiek in Afghanistan ging en dat zij de hele tijd Dari spraken en elkaar honderd procent begrepen, en dat verzoekende partij en S. F. daarnaast ook hun vaders taal Pashtu spreken, is evenmin van aard de in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming gedane beoordeling te wijzigen. Immers, de brief van de vertaler-tolk bevat geen enkele informatie over en vormt geenszins een begin van bewijs van verzoekende partij haar voorgehouden regio herkomst in Afghanistan, noch van het feit dat zij, zoals zij beweert, jaren en *quasi* haar hele leven lang als Afghaans vluchteling in Iran zou hebben verbleven. De brief biedt geen zicht, en vormt dan ook geen element dat een ander licht werpt op de bij haar vorig verzoek gedane beoordeling of dat anderszins de kans op internationale bescherming vergroot in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, op verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit Afghanistan en/of haar beweerde verblijfplaatsen in het verleden.

4.5. Verzoekende partij beperkt zich voorts tot de algemene opmerking dat zij wel een DNA-onderzoek wilde uitvoeren, maar dat dit helaas door de covid-19 pandemie niet is gelukt -enig bewijs gesteund op een DNA-onderzoek ontbreekt dus tot op heden-, doch ze gaat voor het overige niet in op en laat verder na daadwerkelijk opmerkingen met betrekking tot de beschikking van 6 oktober 2020 te formuleren.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS